

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z powództwa **A. S.** przeciwko **M. K.** o odszkodowanie na skutek niewydania w terminie świadectwa pracy, diety, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy:

1. zasądził od pozwanej M. K. na rzecz powoda A. S. kwotę 22 618,95zł tytułem diet oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a) od kwoty 20 099,31 zł od dnia 27 lipca 2019r. do dnia zapłaty;

b) od kwoty 2 519,64 zł od dnia 30 grudnia 2020r. do dnia zapłaty

2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3. nadał wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 100 zł brutto;

4. zasądził od pozwanej M. K. na rzecz powoda A. S. kwotę 2 295 zł tytułem zwrotu stosunkowo rozliczonych kosztów zastępstwa procesowego;

5. obciążył i nakazał pobrać od pozwanej M. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 2 282,80 zł tytułem stosunkowo rozliczonych, obciążających stronę pozwaną kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne:

Powód A. S. był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 30 marca 2018r. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w kwocie 2 100 zł brutto miesięcznie.

Stosunek pracy powoda ustał w związku z rozwiązaniem przez pracodawcę stosunku pracy w trybie art. 52 k.p. pismem datowanym na dzień 30 sierpnia 2018r. przesłanym powodowi e-mailem.

A. S. pracując na rzecz M. K. był kierowcą międzynarodowym pojazdu dostawczego do 3,5 tony. Wyjazdy powoda zawsze rozpoczynały się w siedzibie pozwanej w R.. Każdorazowo powód wyjeżdżał i świadczył pracę przez okresy 35-40 dni. Praca powoda była świadczona na terenie całej Europy. Po każdym takim kursie powód miał około 5 dni na odpoczynek. Rozliczenia finansowe były dokonywane z powodem przez męża pozwanej R. K..

Powód jak i inni kierowcy zatrudnieni przez M. K. posiadali do dyspozycji służbową kartę płatniczą. W razie konieczności pobrania z niej pieniędzy lub dokonania jakiejś płatności R. K., po uprzednim kontakcie telefonicznym z kierowcą, przelewał na konto powiązane z tą kartą określoną sumę pieniędzy.

Powód nigdy w okresie pracy u pozwanej nie podpisał żadnego dokumentu świadczącego o tym, że otrzymał należne mu diety w związku z podróżami zagranicznymi.

Wyplata wynagrodzeń dla kierowców była dokonywana w domu państwa K. w gotówce. (...) wynagrodzeń pracowników obejmował jedynie dniówkę wynoszącą ok. 200 zł, indywidualnie uzgadnianą przez pracodawcę z pracownikiem.

Pracownicy pozwanej podpisywali aneksy do umów o pracę z pozwaną, że za pracę w godzinach nocnych będą otrzymywali dodatek w wysokości 50 zł, jednakże to postanowienie umowne nie było realizowane. Pracodawca wypłacał jedynie wynagrodzenie w oparciu o ustaloną z pracownikiem dniówkę.

Niektórzy pracownicy nie interesowali się składnikami swojego wynagrodzenia. C. P. (1) otrzymywał umówioną z pracodawcą dniówkę i nie był zainteresowany ustalaniem czy obejmuje ona diety, wynagrodzenie za prace w godzinach nadliczbowych.

Powód nie otrzymał od pozwanej żadnych diet związanych z pracą na terenie całej Europy. Pracodawca nie dokonał z nim rozliczenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Powód odbywał następujące podróże zagraniczne, za które nie otrzymał diet (brak podpisu powoda potwierdzającego odbiór diet):

- od dnia 4 kwietnia 2018r. godz. 8.00 do dnia 30 kwietnia 2018r. godz. 24.00 (Francja),
- od dnia 30 kwietnia 2018r. godz. 24.00 do dnia 14 maja 2018r. godz. 16.00 oraz od dnia 23 maja 2018r. godz. 8.00 do dnia 31 maja 2018r. godz. 24.00 (Francja),
- od dnia 31 maja 2018r. godz. 24.00 do dnia 25 czerwca 2018r. godz. 8.00 oraz od dnia 25 czerwca 2018r. godz. 8.00 do dnia 28 czerwca 2018r. godz. 16.00,
- od dnia 25 lipca 2018r. godz. 8.00 do dnia 31 lipca 2018r. godz. 24.00,
- od dnia 31 lipca 2018r. godz. 24.00 do dnia 24 sierpnia 2018r. godz. 16.00.

W odniesieniu do powoda pracodawca nie prowadził ewidencji określającej czas pracy w poszczególnych dobach w miesiącach kwietniu 2018r., maju 2018r., czerwcu 2018r., lipcu 2018r. i sierpniu 2018r. Do miesiąca sierpnia, w w.w. okresach, A. S. nie korzystał z urlopu wypoczynkowego. Powodowi nie naliczono i nie wypłacono dodatku za pracę w porze nocnej w w.w. miesiącach, nie naliczono i nie wypłacono mu również dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych.

U pozwanej nie obowiązywał regulamin pracy ani regulamin wynagradzania.

Z tytułu pracy u pozwanej przez okres 5 miesięcy powodowi należne było 11 dni urlopu wypoczynkowego.

Wysokość należnych powodowi diet z tytułu podróży służbowych zagranicznych w okresie pracy u pozwanej wynosi 23 052,85 zł. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy powoda w okresie pracy u pozwanej wynosi 1 104,17 zł brutto.

Powód po ustaniu zatrudnienia u pozwanej poszukiwał nowej pracy, co trwało co najmniej kilka tygodni, jednakże poszukiwania te ograniczały się do rozmów telefonicznych z potencjalnymi pracodawcami bez wysyłania CV.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przywołanych dowodów. Opinia biegłego z zakresu rachunkowości nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Również dokumenty w postaci protokołów kontroli PIP nie były przez żadną ze stron kwestionowane co do ich autentyczności.

Za niewiarygodne uznano zeznania powoda i S. S. w zakresie w jakim wskazywali oni, że niewydanie w terminie świadectwa pracy przez pozwaną uniemożliwiło powodowi podjęcie nowej pracy. S. S. wskazała jedynie, że powód w związku z brakiem świadectwa nie mógł podjąć pracy. Nie rozwinęła jednak tej kwestii, nie wskazała którzy z potencjalnych pracodawców odmówili zatrudnienia powoda. Powód wskazywał, że kontaktował się różnymi pracodawcami, którzy mieli odmawiać mu zatrudnienia w związku z brakiem świadectwa pracy. Jednakże powód przyznał, że były to tylko rozmowy telefoniczne, nie składał żadnych kandydatur do pracy z CV. W związku z tym Sąd nie mógł ustalić, czy faktyczną przyczyną odmowy ze strony pracodawcy był brak świadectwa pracy. Brak w tym zakresie jakichkolwiek potwierdzeń ze strony potencjalnych pracodawców co do przyczyn odmowy zatrudnienia powoda. Dlatego też przyjęto, iż twierdzenia powoda i S. S. co do faktu, iż to brak świadectwa pracy uniemożliwił podjęcie zatrudnienia przez powoda, są gołosłowne i nie zasługują na uwzględnienie.

W pozostałym zakresie, poza wyżej opisanym, Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął zeznania świadka S. S., bowiem o wszystkich okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wiedzę posiadała ona od powoda, nigdy nie była również obecna przy rozliczeniach finansowych powoda z pracodawcą.

Sąd pominął również przy ustalaniu stanu faktycznego zeznania M. M. (1), bowiem są one nieistotne z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadek zeznawała na bardzo wysokim poziomie ogólności, a kwestia ówczesnego braku zastrzeżeń powoda co do sposobu rozliczania z pracodawcą pozostaje irrelevantna z punktu widzenia istnienia prawa powoda do otrzymywania diet.

Sąd uznał za niewiarygodne, zeznania C. P. (1) w zakresie w jakim zeznał, iż był obecny przy rozliczaniu powoda z pracodawcą i że była tam obecna osoba z rodziny pracodawcy, gdyż z pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż był on wtedy w podróży służbowej, a świadek nie potrafił w sposób przekonujący wyjaśnić tej sytuacji wskazującej na jednoczesną obecność w dwóch, odległych od siebie miejscach.

Za niewiarygodne uznano również zeznania pozwanej M. K. w zakresie w jakim wskazywała, że powód otrzymał od pracodawcy wszystkie należne mu diety i korzystał z urlopu wypoczynkowego. W tym zakresie brak jest jakichkolwiek dokumentów lub innych źródeł dowodowych na poparcie twierdzeń pozwanej, które Sąd uznał li tylko za przyjętą na potrzeby postępowania linię obrony przed roszczeniami powoda. Brak jest jakichkolwiek dokumentów potwierdzających wypłacenie na rzecz powoda spornych diet. Brak jest jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego udzielenie powodowi przez pracodawcę urlopu wypoczynkowego.

Wskazać w tym miejscu należy, że powód miał między wyjazdami przerwy w pracy, których nie można utożsamiać z urlopem wypoczynkowym, a przynajmniej brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie, że owe przerwy właśnie takim urlopem wypoczynkowym były. W związku z tym powód był uprawniony by w okresie przerw między wyjazdami robić cokolwiek, w tym udać się na wyjazd wakacyjny, co jednak nie oznacza korzystania z urlopu wypoczynkowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy przyjął, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej, przeważającej części.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodził od pozwanej 3 roszczeń:

- należności z tytułu diet związanych z zagranicznymi podróżami służbowymi,
- ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,
- odszkodowanie w związku z niewydaniem w terminie świadectwa pracy.

Zgodnie z treścią art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. § 2. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Kwestie diet powoda podlegały rozpoznaniu w oparciu o treść Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 grudnia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych (Dz. U. z 2013r. poz. 167) bowiem u M. K. jako pracodawcy nie obowiązywały regulaminy wynagradzania, pracy, a w umowie o pracę nie określono zasad wypłaty diet w związku z podróżą zagraniczną.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w toku postępowania jednoznacznie ustalono, że powodowi żadne diety w związku z zagranicznymi podróżami służbowymi nie były wypłacane. Potwierdzają to jednoznacznie zeznania powoda i dokumenty urzędowe w postaci protokołów kontroli PIP. Powód nie podpisał żadnego dokumentu z którego wynikałoby, iż diety otrzymał. Należy w tym miejscu podkreślić, iż to na pracodawcy spoczywa obowiązek rzetelnego

prowadzenia dokumentacji zakładu pracy. Pracodawca nie może w sporze z pracownikiem zasłaniać się faktem braku dokumentacji, którą winien był prowadzić, celem wykazania niezasadności roszczeń pracownika. To pozwana, wobec materiału dowodowego zebranego w sprawie winna wykazać, że powodowi owe diety były wypłacane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Pozwana takiego dowodu nie przedstawiła, w związku z tym roszczenie powoda w zakresie niewypłaconych diet zostało uznane za usprawiedliwione co do zasady. Mając na uwadze, iż żadna ze stron nie zakwestionowała opinii biegłego z zakresu rachunkowości Sąd uznał, że roszczenie powoda z tytułu niewypłaconych diet jest usprawiedliwione również co do wysokości – w zakresie ostatecznie sprecyzowanym w piśmie z dnia 8 grudnia 2020r. na kwotę 23 052,85 zł.

Zgodnie z art. 152 k.p. pracownikowi przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego (§1). Pracownik nie może zrzec się prawa do urlopu (§2). Wskazać należy jeszcze na treść art. 171 §1 k.p., zgodnie z którym w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Roszczenie o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, bez względu na to, czy chodzi o urlop bieżący, czy zaległy, staje się wymagalne w dacie rozwiązania stosunku pracy. Jeżeli następuje to po ogłoszeniu upadłości pracodawcy, pracownik może go dochodzić w procesie (postanowienie SN z dnia 5 grudnia 1996 roku w sprawie I PKN 34/96, LexPolonica nr 318184, OSNAPiUS 1997, nr 13, poz. 237; wyrok NSA z dnia 9 września 1994 roku w sprawie SA/Wr (...), LexPolonica nr 304437, (...) 1995, nr 3, poz. 107). Art. 171 k.p. ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego – pracownikowi, który nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego z powodów w nim wymienionych, przysługuje ekwiwalent pieniężny bez względu na przyczynę niewykorzystania urlopu, w sytuacji gdy doszło do rozwiązania czy wygaśnięcia stosunku pracy.

W przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy prawo pracownika do urlopu w naturze na podstawie art. 171 k.p. przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop. Przekształcenie to następuje z dniem rozwiązania stosunku pracy i tym też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe. Roszczenie o ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany urlop, bez względu na to, czy chodzi o urlop bieżący czy zaległy, staje się wymagalne w dacie rozwiązania stosunku pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 marca 2016 roku w sprawie III APa 2/16, LEX 2109281). Sąd Rejonowy wskazał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wykazał, że w okresie pracy u pozwanej powód nie korzystał z urlopu wypoczynkowego. Należy podkreślić, iż powód między kolejnymi wyjazdami miał okresy przerwy, jednakże nie mogą one być utożsamiane z okresami urlopu wypoczynkowego. Ciężar wykazania, że pracownik korzystał we wskazanych okresach z urlopu wypoczynkowego obciąża pracodawcę. Pracodawca powinien wykazać, że pracownikowi urlopu udzielił. W niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek pisemnego wniosku powoda o urlop wypoczynkowy, jak również brak jest jakiegokolwiek potwierdzenia na piśmie, że pracodawca powodowi urlopu udzielił. W związku z tym Sąd przyjął, że w okresie żadnej z przerw między wyjazdami służbowymi powód nie korzystał z urlopu wypoczynkowego. Na marginesie wskazać należy, że to od woli powoda zależy co w okresie przerwy robił, nie jest wykluczony również wyjazd wakacyjny. Jednakże sam fakt takiego wyjazdu nie oznacza, że czasokres ten ma być uznawany za urlop wypoczynkowy, skoro pracodawca takowego nie udzielił.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku zasądzając na rzecz powoda kwotę 22 618,95 zł tytułem diet oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Kwota ta stanowi różnicę między dochodzonymi przez powoda kwotami diet i ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (24 157,03 zł) i kwotą 1 538,08 zł która stanowi przyznaną przez powoda wierzytelność pozwanego względem niego, którą to powód potrącił ze swoim roszczeniem.

O odsetkach Sąd orzekł w zakresie ich okresów zgodnie z żądaniem strony powodowej ostatecznie sprecyzowanym w piśmie z dnia 8 grudnia 2020r. uznając okresy w tym piśmie wskazane za mieszczące się w normach prawnych art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. W zakresie kwot, od których zasądzono odsetki Sąd miał na względzie, iż w piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2020r. strona powodowa wskazała, że odsetek od dnia 27 lipca 2019r. do dnia zapłaty

domaga się od kwoty 22 324,90 zł, a odsetek od dnia następnego po dniu doręczenie odpisu tegoż pisma stronie pozwanej (co nastąpiło w dniu 29 grudnia 2020r.) od kwoty 4 510,01 zł stanowiącej de facto rozszerzenie powództwa. Sąd zważył, że w pozwie pierwotnym strona powodowa domagała się odsetek od całej kwoty 22 324,59 zł od dnia 27 lipca 2019r. do dnia zapłaty i w tej kwocie zawierała się kwota 20 528,59 zł tytułem diet, kwota 1 108,80 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz kwota 2 225,28 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 99 k.p.

O odsetkach w pkt 1 a wyroku Sąd orzekł przyjmując, iż należą się one od kwoty 20 099,31 zł na którą składa się różnica między pierwotnie dochodzoną kwotą ujętą w pozwie (22 324,59 zł) i pierwotnie dochodzoną kwotą tytułem odszkodowania z art. 99 k.p. (2 225,28 zł).

O odsetkach w pkt 1 b wyroku od kwoty 2 519,64 zł Sąd orzekł uznając, iż należą się one od kwoty stanowiącej wartość rozszerzenia powództwa w zakresie diet (23 052,85 zł roszczenia ostatecznego w zakresie diet – 20 528,59 zł pierwotnego roszczenia tytułem diet = 2 524,26 zł) pomniejszonego o różnicę między pierwotnie dochodzonym ekwiwalentem i ostatecznie dochodzonym ekwiwalentem (1 108,80 – 1 104,18 = 4,62 zł).

Sąd oddalił powództwo, jak w pkt 2 sentencji wyroku, w zakresie dochodzonego przez powoda odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy, które to odszkodowanie ostatecznie określono na kwotę 4 215,96 zł, a także w zakresie roszczenia odsetkowego sprecyzowanego w piśmie z 8 grudnia 2020r., ponad odsetki orzeczone w pkt 1 lit a i b sentencji wyroku. W zakresie tego roszczenia odszkodowawczego należało zważyć, że zgodnie z treścią art. 99 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. § 2 stanowi, iż odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni. Ciężar wykazania roszczeń wskazanych w art. 99 k.p. w całości obciąża pracownika.

Strona powodowa nie wykazała, by powód poniósł jakąkolwiek szkodę, której naprawienia mógłby się domagać w trybie art. 99 k.p. W pierwszej kolejności Sąd ustalił, że powód nie wykazał, by brak świadectwa pracy od pozwanej był faktyczną przyczyną niemożności podjęcia przez niego pracy, jak sam twierdził. Powód jedynie telefonicznie rozmawiał z potencjalnymi pracodawcami, nie składał jednak aplikacji z CV. W związku z tym, przy braku jakiegokolwiek potwierdzenia ze strony potencjalnych pracodawców co do przyczyny odmowy zatrudnienia, Sąd przyjął, że brak świadectwa pracy nie uniemożliwił powodowi podjęcia zatrudnienia. Gdyby nawet jednak przyjąć tezę przeciwną, to powód nie wykazał wysokości poniesionej z tego tytułu szkody. Samo pomnożenie liczby dni pozostawania przez powoda bez pracy przez jego stawkę dzienną nie jest wystarczające. Powód musiał wykazać jaką dokładnie szkodę poniósł, czego nie uczynił. Dlatego też jego roszczenie w tym zakresie uznano za niezasadne.

Oddalając powództwo w zakresie roszczenia odsetkowego ponad orzeczone w punktach 1 a i 1 b Sąd uznał, iż są one nienależne w związku z oddaleniem powództwa w zakresie roszczenia głównego dotyczącego odszkodowania dochodzonego w oparciu o art. 99 k.p.

Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności, orzekając jak w pkt 3 sentencji wyroku, w oparciu o normę art. 477² § 1 k.p.c., przyjmując, w braku zaświadczenia o wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, kwotę 2 100 zł brutto wynikającą z umowy o pracę.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 4 sentencji wyroku, w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd dokonał stosunkowego rozliczenia kosztów mając na względzie, iż powód wygrał proces w 85%. Sąd nie uznał za celowe zasądzenie tychże kosztów w podwójnej wysokości, o co wnioskował pełnomocnik powoda, gdyż przyjęcie twierdzeń pełnomocnika, że jego nakład pracy był znaczny w związku z faktem odbycia się 4 rozprawy (a nie 7 jak wskazywał pełnomocnik powoda – niektóre były odwołane) i przesłuchania 5 świadków nie znajduje aprobaty Sądu. Należało bowiem przyjąć, że taki nakład pracy jest normalnym, gdyż większość postępowań nie kończy się na

1 lub 2 terminie rozprawy. Przesłuchiwanie kilku świadków w toku postępowania również nie stanowi szczególnego obciążenia.

Zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Powód jako pracownik był zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych w całości z uwagi na wartość przedmiotu sporu.

Mając na względzie, iż pozwana przegrała proces w 85 % zasadnym było zasądzenie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwoty 2 282,80 zł. Na kwotę tę składała się nieuiszczona przez powoda opłata od pozwu od której był on ustawowo zwolniony 1 117 zł, wynagrodzenie biegłego z zakresu rachunkowości tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa – 647,60 zł, koszty związane ze stawiennictwem świadków na rozprawach tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa – 157,13 zł D. B., 309,25 zł C. P. (1), 454,67 zł D. W.. Łączna suma kosztów sądowych wyniosła 2 685,65 zł, z czego 85 % poniosła przegrywająca proces strona pozwana, o czym orzeczono jak w pkt 5 sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie punktu 1,3,4,5 wniosła pozwana, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 poprzez oddalenie powództwa oraz w pkt. 3 oddalenie wniosku o nadanie rygoru, w pkt. 3 poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu zaś w pkt. 5 poprzez obciążenie wyłącznie powoda kosztami sądowymi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego tj.

- art. 6 kc poprzez niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu przez Sąd, że powód w sposób dostateczny udowodnił roszczenie objęte pozwem, co oznacza, że zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i wykazał fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności , że udowodnił zasadność, wysokość i wymagalność roszczenia. Podczas gdy w ocenie pozwanej powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia

2. naruszenie prawa procesowego, tj.:

a. art. 232 kpc poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu , że powód dostatecznie udowodnił okoliczności, z których wywodzi skutki prawne,

b. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i dokonanie niezgodnej z zasadami logicznego wnioskowania oceny dowodów polegającej na uznaniu przez sąd, że powód dostatecznie udowodnił istnienie wiarygodności oraz uznanie za niewiarygodne zeznania świadków zawnioskowanych przez pozwaną.

c. art. 328 § 2 kpc poprzez niewskazanie w wyroku ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Podniosła zarzut potrącenia w zakresie kwoty 1698,94 Euro, w związku z podejrzeniem przywłaszczenia tej kwoty przez powoda z firmowej karty.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik strony powodowej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 kpc.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutów apelacji wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady ich swobodnej oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy, prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Apelacja zarzuca, iż Sąd pierwszej instancji nie dokonał prawidłowych ustaleń i nie przeprowadził prawidłowo postępowania dowodowego oraz dokonał błędnej oceny materiału dowodowego. Art. 233 § 1 k. p. c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, niepubl). Ramy swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137).

Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

Wskazać należy, że Sąd odwoławczy, niezależnie od tego, czy prowadzi sam postępowanie dowodowe, czy jedynie weryfikuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, ma obowiązek samodzielnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jednakże zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Jeżeli z danego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., nr 5, poz. 33, postanowienie z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7 - 8, poz. 139).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy analiza zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom strony apelującej – prawidłowa. Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów, zarówno z dokumentów, jak i zeznań świadków oraz stron. Zarzuty skarżącej sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący, przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, własną analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę. Sąd I instancji

nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów logicznie argumentując, z jakich względów nie dał wiary zeznaniom pozwanej w zakresie jej twierdzeń co do wypłaty należności ze stosunku pracy. W istocie w tym zakresie brak jest jakichkolwiek dokumentów lub innych źródeł dowodowych na poparcie twierdzeń pozwanej. Brak jest bowiem jakichkolwiek dokumentów potwierdzających wypłacenie na rzecz powoda spornych diet. Brak jest jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego udzielenie powodowi przez pracodawcę urlopu wypoczynkowego. Jednocześnie opinia biegłego z zakresu rachunkowości nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Również dokumenty w postaci protokołów kontroli PIP nie były przez żadną ze stron kwestionowane co do ich autentyczności.

Słusznie także ocenił zeznania świadka M. M. i C. P., mając na względzie wysoki stopień ogólności zeznań oraz sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy także, że jeśli w sporze dwie grupy świadków lub strony zeznają odmiennie bądź poszczególne dokumenty wskazują na odmiennie okoliczności, to do Sądu meriti należy ocena, którzy świadkowie, strona i dlaczego zeznają wiarygodnie oraz, które dokumenty zasługują na uwzględnienie. Danie wiary jednym, a nie przyznanie wiary drugim świadkom, stronie bądź dokumentom, samo przez się nie narusza zasady z art. 233 § 1 k.p.c., a stanowi właśnie o istocie sędziowskiej oceny dowodów, która opiera się na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym.

W ocenie Sądu II instancji na gruncie rozpoznawanego przypadku Sąd Rejonowy nie naruszył zasad wynikających z art. 233 kpc.

Z kolei w świetle zaś art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie wyroku pełni rolę wtórną w stosunku do rozstrzygnięcia, nie stanowiąc jego integralnej części. Rola uzasadnienia sprowadza się do wyjaśnienia motywów, jakimi kierował się sąd, wydając takie a nie inne orzeczenie. Z tego powodu przyjmuje się, że obraza art. 328 par. 2 kpc może stanowić skuteczną podstawę środka zaskarżenia zupełnie wyjątkowo, gdy uniemożliwić będzie wydanie wyroku przez sąd drugiej instancji, co przy uwzględnieniu specyfiki postępowania apelacyjnego, wpisanego w schemat apelacji pełnej, może zdarzyć się wówczas, gdy w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji i w oparciu o materiał zebrany na etapie instancji odwoławczej, sąd drugiej instancji nie mógłby samodzielnie podjąć decyzji w określonej kwestii, bez naruszenia prawa stron do dwuinstancyjnego procesu./ tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 15.06.2018 r., VI Ca 2067/16/ .Niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałyby miejsce, gdyby sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286 , z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Natomiast dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych w oparciu o wybrane zeznania świadków nie może stanowić podstawy do skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Trzeba podkreślić, że wszystkie dowody Sąd Rejonowy szczegółowo omówił, ocenił ich wiarygodność i odniósł do ustalonych faktów. Fakt pominięcia poszczególnych okoliczności podawanych przez świadków postępowania nie ma wpływu na rozstrzygnięcie, ani na możliwość weryfikacji dokonanej oceny dowodów. Wskazać ponownie należy, iż Sąd Rejonowy dokonał wyczerpującej analizy materiału dowodowego, w tym zeznań wskazanych świadków i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Przekonanie skarżącego, że dany fragment postępowania dowodowego, z

którego wynikają dla skarżącego korzystne wnioski powinien mieć w sprawie zastosowanie, bez odniesienia się do tego postępowania jako całości, nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku posiada wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne, co umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji. Zatem i ten zarzut apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.

Także zarzut naruszenia art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc nie jest zasadny. Wbrew twierdzeniom apelującej powód przedstawił materiał dowodowy na okoliczność swoich twierdzeń w postaci zarówno dokumentów, zeznań świadków oraz opinii biegłego. Natomiast pozwana nie zaoferowała wiarygodnych dowodów na okoliczność wypłaty diet i udzielenia urlopu wypoczynkowego, w szczególności wiarygodnej dokumentacji pracowniczej.

W istocie, zgodnie z art. 6 K.c. w związku z art. 300 K.p. na pracowniku spoczywa ciężar udowodnienia tego, iż nie otrzymał należności ze stosunku pracy. Podkreślenia jednakże wymaga fakt, iż zgodnie z przepisem art. 94 pkt 9a K.p. pracodawca ma obowiązek prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akt osobowych pracowników. Dokumentacja ta w pewnym zakresie stanowi potwierdzenie wywiązywania się pracodawcy z ciążących na nim, a wynikających z konkretnego stosunku pracy, obowiązków względem danego pracownika. Również fakt wypłaty wynagrodzenia czy udzielenia urlopu wypoczynkowego powinien być odzwierciedlony w prowadzonej przez pracodawcę dokumentacji. Brak dokumentacji, wynikający z zaniedbania jej prowadzenia przez pracodawcę powoduje zmianę wynikającego z art. 6 K.c. rozkładu ciężaru dowodów, przerzucając go na osobę zaprzeczającą faktom, z których strona powodowa wywodzi skutki prawne./por. w tym zakresie postanowienie SN z dnia 11.03.21, I PSK 51/21/. W związku z nieprzedstawieniem rzetelnej dokumentacji pracowniczej pozwana nie sprostała temu obowiązkowi, jak słusznie przyjął Sąd I instancji.

Brak było także podstaw do uwzględnienia zarzutu potrącenia.

Należy wskazać, iż zarzut ten jest po pierwsze spóźniony w świetle art. 381 kpc.

Nadto przypomnieć należy tylko, że zgodnie z art. 84 kp pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę.

Zakaz zrzeczenia się prawa do wynagrodzenia za pracę pozostaje w związku z obowiązującą bezwzględnie zasadą odpłatności pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy. Zrzeczenie się prawa do wynagrodzenia to każde oświadczenie woli pracownika zmierzające, wprost lub pośrednio, do rezygnacji z zapłaty za świadczoną pracę. Gdy dotyczy ono wynagrodzenia przysługującego (tzw. uprawnienia płacowego) stanowi bezpośrednio zobowiązanie się do wykonywania pracy bez wynagrodzenia. Jeżeli natomiast pracownik zrzeka się wynagrodzenia należnego za pracę już wykonaną (tzw. zarobku lub roszczenia płacowego), jego oświadczenie woli przybiera prawną postać zwolnienia z długu. Zwolnienie z długu przez wierzyciela i przyjęcie go przez dłużnika powoduje, zgodnie z art. 508 k.c., wygaśnięcie zobowiązania. Powołany przepis, wobec odmiennego uregulowania tej kwestii ustawodawstwem pracy, nie ma zastosowania w odniesieniu do wynagrodzenia za pracę. Zwolnienie z długu pracodawcy - dłużnika przez pracownika - wierzyciela prowadziłoby bowiem, drogą wprawdzie inną niż zobowiązanie się do pracy nieodpłatnej, do tego samego rezultatu - świadczenia pracy bez wynagrodzenia.

Przeniesienie prawa do wynagrodzenia na inną osobę należy na gruncie art. 84 k.p. rozumieć szerzej niż tylko jako cywilnoprawną umowę przelewu wierzytelności. Termin ten obejmuje wszelkie oświadczenia woli pracownika skierowane na przekazanie praw dotyczących wynagrodzenia za pracę innej osobie.

Zakaz zrzeczenia się prawa do wynagrodzenia za pracę i przeniesienia tego prawa na inną osobę odnosi się do wynagrodzenia jako całości oraz do każdego z jego składników z osobna. Obejmuje również wypłaty gwarancyjne, kompensacyjne i odprawy, a także ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (por. wyrok SN z dnia 11 czerwca 1980 r., I PR 43/80, OSNCP 1980, nr 12, poz. 248).

Zakaz z art. 84 kp jest zakazem bezwzględnym. Zrzeczenie się prawa do wynagrodzenia za pracę lub przeniesienie tego prawa na inną osobę jako czynności sprzeczne z prawem są w każdym przypadku nieważne. Podstawę nieważności oświadczenia woli pracownika stanowi art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. /tak C. R., F. L., G. K., G. G., H. A., Kijowski A., P. Ł., S. J., W. B., Z. T.

Komentarz,LEX 2011/

Zgodnie z art. 86 kp pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy.

Wypłaty wynagrodzenia dokonuje się w formie pieniężnej; częściowe spełnienie wynagrodzenia w innej formie niż pieniężna jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy przewidują to ustawowe przepisy prawa pracy lub układ zbiorowy pracy.

Obowiązek wypłacenia wynagrodzenia może być spełniony w inny sposób niż do rąk pracownika, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy pracy lub pracownik uprzednio wyraził na to zgodę na piśmie. Art. 87 kp precyzuje należności, które podlegają potrąceniu, w szczególności mogą być to zaliczki udzielone pracownikowi.

Potrącenie jest instytucją prawa cywilnego, uregulowaną w art. 498-505 k.c. Czynność ta dopuszczalna jest w sytuacji, gdy dwie osoby są względem siebie jednocześnie dłużnikami i wierzycielami, a ich wzajemne wierzytelności, których przedmiot stanowią pieniądze (lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku), są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem. Potrącenia dokonuje się przez oświadczenie woli złożone drugiej stronie (art. 499 k.c.). Jego skutkiem jest umorzenie wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.). W drodze potrącenia nie mogą być umarzone wierzytelności, co do których potrącenie jest wyłączone przez przepisy szczególne (art. 505 pkt 4 k.c.). Takim przepisem szczególnym jest art. 87 k.p. Nie jest zatem dopuszczalne potrącenie z wynagrodzenia za pracę na podstawie oświadczenia pracodawcy, że przedstawia pracownikowi wzajemnie swoją wierzytelność wynikającą ze stosunku pracy (np. za niedobór w powierzonym pracownikowi mieniu) lub z innego łączącego ich stosunku prawnego (np. równoległe trwającego stosunku zlecenia). (...) wierzytelności wzajemnej pracodawcy może być dokonane tylko na podstawie tytułu wykonawczego lub za zgodą pracownika.

Zgodnie z art. 91 kp należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Zgoda pracownika na potrącenie wierzytelności pracodawcy jest jednostronnym oświadczeniem woli składanym innej osobie, którego bezpośrednim skutkiem jest upoważnienie wierzyciela do potrącenia jego należności z wierzytelności wzajemnej dłużnika, a w konsekwencji umorzenie długu (częściowe lub w całości). Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do adresata w taki sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Po złożeniu oświadczenia woli jego cofnięcie bez zgody adresata nie jest możliwe. Należy wobec tego przyjąć, że pracownik może odwołać zgodę na potrącenie należności pracodawcy tylko za jego zgodą.

Zgoda na potrącenie powinna dotyczyć konkretnej, istniejącej wierzytelności (por. wyrok NSA z dnia 21 grudnia 2005 r., I OSK 461/05, LEX nr 228247). Nie jest prawnie skuteczna zgoda na potrącenia należności przysługujących.

Oświadczenie woli pracownika wymaga, pod rygorem nieważności, formy pisemnej (por. wyrok SN z dnia 1 października 1998 r., I PKN 366/98, OSNP 1999, nr 21, poz. 684). Pracodawca nie może przeto dokonać potrącenia z wynagrodzenia za pracę na podstawie zgody udzielonej ustnie. Takie potrącenie, w razie zakwestionowania go przez pracownika, należałoby potraktować jako bezpodstawne (art. 282 § 1 pkt 1) ze wszystkimi tego faktu konsekwencjami. Pracownik mógłby nie tylko dochodzić wypłaty potrąconej kwoty, ale także żądać odsetek.

Apelująca podnosiła, iż powód przywłaszczył sobie kwotę 1698,94 Euro, przy czym jako dowód załączył jedynie niepotwierdzone za zgodność postanowienie o podjęciu zawieszonoego dochodzenia. Natomiast już po wyroku złożyła

kserokopię aktu oskarżenia, co nie mogło być podstawą do rozstrzygnięcia. Nadto akt oskarżenia nie jest tym samym, co prawomocny wyrok skazujący, który na podstawie art. 11 kpc wiąże sąd. Apelująca nie przedstawiła wykazu udzielonych i niezwróconych zaliczek. Natomiast powód ograniczył swoje roszczenie o kwotę 1538,08 zł, czyli o kwotę pobranych zaliczek.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego za II instancję Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności adwokackie. /Dz.U.2015.1800/.